Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

7. september 2016*

»Annullationssøgsmål — valg af retsgrundlag — artikel 43, stk. 2, TEUF eller artikel 43, stk. 3, TEUF — den fælles markedsordning for landbrugsprodukter — forordning (EU) nr. 1308/2013 — artikel 7 — forordning (EU) nr. 1370/2013 — artikel 2 — foranstaltninger vedrørende fastsættelse af priser — referencetærskler — interventionspriser«

I sag C-113/14,

angående et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 2, TEUF, anlagt den 10. marts 2014,

**Forbundsrepublikken Tyskland** ved T. Henze, A. Lippstreu og A. Wiedmann, som befuldmægtigede,

sagsøger,

støttet af:

**Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland** ved M. Holt, C. Brodie og J. Kraehling, som befuldmægtigede, bistået af barrister A. Bates

og

**Den Tjekkiske Republik** ved M. Smolek, J. Škeřík, J. Vláčil og D. Hadroušek, som befuldmægtigede,

intervenienter,

mod

**Europa-Parlamentet** ved L.G. Knudsen, R. Kaškina og U. Rösslein, som befuldmægtigede

**Rådet for Den Europæiske Union** ved G. Maganza, J.-P. Hix og S. Barbagallo, som befuldmægtigede,

sagsøgte,

støttet af:

**Europa-Kommissionen** ved D. Triantafyllou og G. von Rintelen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça, og dommerne F. Biltgen (refererende dommer), A. Borg Barthet, E. Levits og M. Berger,

generaladvokat: M. Szpunar

justitssekretær: fuldmægtig M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. februar 2016,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 20. april 2016,

afsagt følgende

## Dom

1 Forbundsrepublikken Tyskland har i stævningen nedlagt påstand om annullation af artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT 2013, L 347, s. 671, herefter »fusionsmarkedsordningsforordningen«) og af artikel 2 i Rådets forordning (EU) nr. 1370/2013 af 16. december 2013 om foranstaltninger til fastsættelse af støtte og restitutioner i forbindelse med den fælles markedsordning for landbrugsprodukter (EUT 2013, L 346, s. 12, herefter »fastsættelsesforordningen«).

### Retsforskrifter

*Fusionsmarkedsordningsforordningen*

2 Følgende fremgår af 2., 5., 10., 12. og 14. betragtning til fusionsmarkedsordningsforordningen:

(2) Denne forordning bør indeholde alle basiselementer i den fælles markedsordning for landbrugsprodukter.

[...]

(5) I henhold til artikel 43, stk. 3, […] TEUF vedtager Rådet foranstaltninger vedrørende fastsættelse af priser, afgifter, støtte og kvantitative begrænsninger. Af klarhedshensyn bør der, når artikel 43, stk. 3, […] TEUF finder anvendelse, i denne forordning udtrykkeligt henvises til, at Rådet vedtager foranstaltninger på dette retsgrundlag.

[...]

(10) For at stabilisere markederne og sikre den pågældende landbrugsbefolkning en rimelig levestandard er der udviklet differentierede markedsstøtteordninger for de forskellige sektorer sideløbende med, at der er indført ordninger for direkte støtte, under hensyntagen til de forskellige behov i de enkelte sektorer og den indbyrdes afhængighed mellem forskellige sektorer. Foranstaltningerne har form af offentlig intervention eller støtte til privat oplagring. Der er fortsat behov for at bibeholde markedsstøtteforanstaltningerne, men samtidig at harmonisere og forenkle dem.

[...]

(12) For at opnå større klarhed og gennemsigtighed bør bestemmelserne om offentlig intervention struktureres på samme måde, uden at de enkelte sektorers politik ændres. Med henblik herpå bør der skelnes mellem referencetærskler og interventionspriser, og sidstnævnte bør defineres. I den forbindelse er det vigtigt, at det tydeliggøres, at kun interventionspriser i forbindelse med offentlig intervention svarer til de regulerede priser omhandlet i bilag 3, punkt 8, første punktum, i Verdenshandelsorganisationens aftale om landbrug (dvs. markedsprisstøtte). I den forbindelse bør det bemærkes, at markedsinterventioner kan tage form af offentlig intervention samt af andre former for intervention, der ikke gør brug af forudfastsatte prisangivelser.

[...]

(14) Offentlig interventionspris bør bestå af en fast pris for visse mængder for nogle produkter, og i andre tilfælde bør den afhænge af licitation, der afspejler praksis og erfaring fra tidligere fælles markedsordninger.«

3 Fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 med overskriften »Referencetærskler« bestemmer:

»1. Der er fastsat følgende referencetærskler:

a) for kornsektoren 101,31 EUR/t, gælder for engrosleddet for varer leveret til lager, ikke aflæsset

b) for uafskallet ris 150 EUR/t for standardkvaliteten som defineret i bilag III, punkt A, gælder for engrosleddet for varer leveret til lager, ikke aflæsset

c) for sukker for standardkvaliteten som defineret i bilag III, punkt B, gælder for uemballeret vare, ab fabrik:
   i) for hvidt sukker: 404,4 EUR/t
   ii) for råsukker: 335,2 EUR/t

d) for oksekødssektoren 2 224 EUR/t for slagtekroppe af handyr af kropsbygnings-/fedningsklasse R3 i EU-handelsklasseskemaet for slagtekroppe af kvæg på mindst otte måneder som omhandlet i bilag IV, punkt A

e) for mejerisektoren:
   i) 246,39 EUR/100 kg smør
   ii) 169,80 EUR/100 kg skummetmælkspulver

f) for svinekødssektoren 1 509,39 EUR/t for svinekroppe af standardkvalitet defineret ud fra vægt og indhold af magert kød i overensstemmelse med EU-handelsklasseskemaet for svinekroppe som omhandlet i bilag IV, punkt B:
   i) svinekroppe med en vægt på mindst 60 kg, men under 120 kg: klasse E
   ii) svinekroppe med en vægt på mindst 120 kg, men højst 180 kg: klasse R

g) for olivenoliesektoren:
   i) 1 779 EUR/t for ekstra jomfruolie
   ii) 1 710 EUR/t for jomfruolie
   iii) 1 524 EUR/t for bomolie med et syretal på to (beløbet reduceres med 36,70 EUR/t for hver enhed, syretallet er højere).

2. Kommissionen skal overvåge de i stk. 1 fastsatte referencetærskler under hensyntagen til objektive kriterier, navnlig udviklingen i produktionen, produktionsomkostningerne, navnlig med hensyn til rå- og hjælpestoffer, og markederne. Referencetærsklerne skal, når dette er nødvendigt, opdateres i overensstemmelse med den almindelige lovgivningsprocedure på baggrund af udviklingen i produktion og markedsforhold.«

4 Fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 15 med overskriften »Prisen ved offentlig intervention« bestemmer:

»1. Ved offentlig interventionspris forstås:

a) den pris, som produkter opkøbes til ved offentlig intervention, når det sker til en fast pris, eller

b) den maksimumspris, som produkter, der er berettiget til offentlig intervention, kan opkøbes til, når det sker ved licitation.

2. Foranstaltninger til fastsættelse af den offentlige interventionspris, herunder forhøjelser og nedsættelser, træffes af Rådet i overensstemmelse med artikel 43, stk. 3, i TEUF.«

*Fastsættelsesforordningen*

5 Følgende fremgår af anden og tredje betragtning til fastsættelsesforordningen:

(2) For at opnå større klarhed og gennemsigtighed bør bestemmelserne om offentlig intervention struktureres på samme måde, uden at de enkelte sektorers politik ændres. Med henblik herpå bør der skelnes mellem referencetærskler, der er fastlagt i [fusionsmarkedsordnings]forordning[en] på den ene side [...] og på den anden side interventionspriser, og sidstnævnte bør defineres. Kun interventionspriser i forbindelse med offentlig intervention svarer til de regulerede priser omhandlet i bilag 3, punkt 8, første punktum, i Verdenshandelsorganisationens aftale om landbrug (dvs. markedsprisstøtte). I den forbindelse bør det bemærkes, at markedsinterventioner kan tage form af offentlig intervention samt af andre former for intervention, der ikke gør brug af forudfastsatte prisangivelser.

(3) Den offentlige interventionspris ved opkøb til en fast pris eller i forbindelse med en tilbudsprocedure bør fastlægges, herunder i de tilfælde, hvor en tilpasning af den offentlige interventionspris kan være nødvendig. Der skal ligeledes træffes foranstaltninger til kvantitative begrænsninger ved gennemførelse af opkøb til en fast pris. I begge tilfælde bør priser og kvantitative begrænsninger afspejle praksis og erfaringer fra tidligere fælles markedsordninger.«

6 Fastsættelsesforordningens artikel 1, som definerer forordningens anvendelsesområde, bestemmer:

»Med denne forordning vedtages der foranstaltninger til fastsættelse af priser, afgifter, støtte og kvantitative begrænsninger i forbindelse med den fælles markedsordning for landbrugsprodukter, der er fastlagt ved [fusionsmarkedsordnings]forordning[en].«

7 Fastsættelsesforordningens artikel 2 med overskriften »Offentlige interventionspriser« bestemmer:

»1. Den offentlige interventionspris er:

a) for blød hvede, hård hvede, byg, majs, uafskallet ris og skummetmælkspulver lig med den respektive referencetærskel, der er fastsat i artikel 7 i [fusionsmarkedsordnings]forordning[en], ved opkøb til en fast pris og må ikke overstige den respektive referencetærskel ved opkøb gennem en tilbudsprocedure

b) for smør lig med 90% af den referencetærskel, der er fastsat i artikel 7 i [fusionsmarkedsordnings]forordning[en], ved opkøb til en fast pris og må ikke overstige 90% af referencetærsklen ved opkøb gennem en tilbudsprocedure

c) for oksekød lig med og må ikke overstige det niveau, der er omhandlet i artikel 12, stk. 1, litra c), i [fusionsmarkedsordnings]forordning[en].

2. De offentlige interventionspriser for blød hvede, hård hvede, byg, majs og uafskallet ris som omhandlet i stk. 1 justeres med forhøjelser eller nedsættelser på baggrund af de vigtigste kvalitetskriterier for produkterne.

3. Kommissionen skal vedtage gennemførelsesretsakter til fastlæggelse af forhøjelserne eller nedsættelserne af de i stk. 2 omhandlede produkters offentlige interventionspriser på de betingelser, der er fastsat deri. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 15, stk. 2.«

## Tvistens baggrund

8 Den første homogene, samlede kodificering af den fælles markedsordning for landbrugsprodukter blev foretaget ved Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (EUT 2007, L 299, s. 1), vedtaget på grundlag af artikel 37 EF.

9 De bestemmelser, som Forbundsrepublikken Tyskland påstår annulleret, blev vedtaget som led i en vidtrækkende reform af den fælles landbrugspolitik efter ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten og EUF-traktaten.

10 Kommissionen fremlagde den 12. oktober 2011 et forslag til forordning udstedt af Europa-Parlamentet og Rådet om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter på grundlag af artikel 43, stk. 2, TEUF. Artikel 7 i denne version af udkastet til fusionsmarkedsordningsforordningen vedrørte fastsættelse af »referencepriser«.

11 Samme dag forelagde Kommissionen et forslag til Rådets forordning om foranstaltninger til fastsættelse af støtte og restitutioner i forbindelse med den fælles markedsordning for landbrugsprodukter, der var baseret på artikel 43, stk. 3, TEUF.

12 Den 13. september 2012 meddelte formandskabet for Rådet for Den Europæiske Union Specialkomitéen for »Landbrug«, at det efter dets opfattelse i henhold til artikel 43, stk. 3, TEUF alene er Rådet, der skal fastsætte bl.a. referencepriserne for de landbrugsprodukter, som kan være genstand for offentlig intervention. Ifølge Rådet delte et meget stort flertal af medlemsstaterne denne opfattelse.

13 Efter lange drøftelser mellem Parlamentet, formandskabet for Rådet og Kommissionen fremsendte Generalsekretariatet for Rådet den 4. juni 2013 en rapport om situationen inden for trepartsdrøftelserne vedrørende fusionsmarkedsordningsforordningen mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Det fremgik heraf, at fastsættelsen af referencepriser var et omtvistet punkt. Under disse forhandlinger havde Parlamentet meddelt, at det ikke ville godkende pakken vedrørende en reform af den fælles landbrugspolitik, hvis den kommende fusionsmarkedsordningsforordning ikke indeholdt bestemmelser om referencepriserne.

14 Den 25. juni 2013 fremsendte formandskabet for Rådet et addendum til et arbejdsdokument, der sammenfattede de udestående omtvistede punkter. Under overskriften »Positions on Article 43(3) related provisions« vedrørende udkastet til fusionsmarkedsordningensforordningen foreslog formandskabet som et kompromismål (»landing zone«), at man anvendte udtrykket »referencetærskel«.

15 Ved afstemningen om ændringen af den generelle kurs, som ligeledes fandt sted den 25. juni 2013, blev denne kurs vedtaget med flertal. Dog undlod Forbundsrepublikken Tyskland samt Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland at stemme.

16 Den 25. september 2013 fremsendte formandskabet for Rådet et arbejdsdokument, der indeholdt hele den konsoliderede version af udkastet til fusionsmarkedsordningsforordningen. I denne version afspejlede udkastet som helhed den enighed, der var opnået under de interne trepartsdrøftelser. Artikel 7 i den konsoliderede version af udkastet til forordning om fusionsmarkedsordningen havde overskriften »Referencetærskler« og ikke længere »Referencepriser«. Indholdet af forordningen var imidlertid uændret.

17 Den 13. december 2013 tilsendte Generalsekretariatet for Rådet delegationerne en note, hvori det hed, at »udfaldet af forhandlingerne om anvendelsen af artikel 43, stk. 3, TEUF [va]r et led i et samlet kompromis om den aktuelle reform af den fælles landbrugspolitik og foregr[eb] på ingen måde de enkelte institutioners holdning vedrørende anvendelsesområdet for denne bestemmelse eller senere udviklinger angående dette spørgsmål, herunder eventuel ny retspraksis ved Den Europæiske Unions Domstol«.

18 I en »[e]rklæring fra Rådet vedrørende artikel 43, stk. 3, [TEUF]« anførtes det med hensyn til udfaldet af forhandlingerne om den fælles landbrugspolitik under trepartsdrøftelserne i juni 2013, at »Rådet bekræfte[de], at dets beslutning om, at forordningen om fusionsmarkedsordningen omfatter spørgsmål, der henhører under artikel 43, stk. 3, TEUF, kun havde til formål at muliggøre et kompromis under de særlige omstændigheder i forbindelse med trepartsdrøftelserne«.

19 Forbundsrepublikken Tyskland erklærede, at den af forskellige grunde ikke kunne støtte nogle af forslagene til forordninger om fælles markedsordninger. Denne medlemsstat gjorde bl.a. gældende, at Rådet i henhold til artikel 43, stk. 3, TEUF på forslag af Kommissionen vedtager foranstaltninger vedrørende fastsættelse af priser, afgifter, støtte og kvantitative begrænsninger, og at det derfor udelukkende er Rådets ansvar at fastsætte sådanne bestemmelser. Ifølge denne medlemsstat var det heller ikke acceptabelt at fravige denne klare regel i traktaterne om kompetencefordelingen mellem Unionens institutioner.

20 Ved afstemningen om vedtagelse af forordningen om fusionsmarkedsordningen den 16. december 2013 modsatte Forbundsrepublikken Tyskland sig denne vedtagelse, mens Det Forenede Kongeriges regering undlod at stemme. Ved afstemningen om fastsættelsesforordningen, der fandt sted samme dag, undlod disse medlemsstater at stemme.

## Parternes påstande og retsforhandlingerne ved Domstolen

21 Forbundsrepublikken Tyskland har nedlagt påstand om, at Domstolen annullerer artikel 7 i fusionsmarkedsordningsforordningen og artikel 2 i fastsættelsesforordningen, opretholder disse bestemmelsers virkninger, indtil bestemmelser vedtaget på grundlag af det korrekte retsgrundlag er trådt i kraft, og at Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 Parlamentet har nedlagt påstand om, at sagen afvises, og subsidiært frifindelse. Den pågældende institution har i øvrigt nedlagt påstand om, at Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Rådet overlader det til Domstolen at træffe afgørelse om Forbundsrepublikken Tysklands principale påstande, og har nedlagt påstand om, at Domstolen, for det tilfælde, at den tager disse påstande til følge, træffer bestemmelse om, at de anfægtede bestemmelsers virkninger skal betragtes som »bestående« som omhandlet i artikel 264, stk. 2, TEUF, indtil bestemmelser vedtaget på grundlag af det korrekte retsgrundlag er trådt i kraft, og at det pålægges hver part at bære sine egne omkostninger.

24 Ved en afgørelse truffet af Domstolens præsident den 22. maj 2014 har Kommissionen fået tilladelse til at intervenere til støtte for Parlamentets påstande. Ved afgørelser truffet af Domstolens præsident den 7. og den 17. juli 2014 har henholdsvis Den Tjekkiske Republik og Det Forenede Kongerige fået tilladelse til at intervenere til støtte for Forbundsrepublikken Tysklands påstande.

## Formaliteten

*Parternes argumenter*

25 Parlamentet og Kommissionen er af den opfattelse, at påstanden om delvis annullation af fusionsmarkedsordningsforordningen skal afvises med den begrundelse, at den bestemmelse, der påstås annulleret, ikke kan udskilles fra den pågældende retsakts øvrige bestemmelser. Fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 opfylder således flere funktioner i forordningen, der er tæt knyttet til dennes øvrige bestemmelser. Desuden er denne artikel i fuld overensstemmelse med fusionsmarkedsordningsforordningens formål og tjener til at opfylde disse. Det materielle indhold af denne forordning ville derfor blive ændret, hvis den nævnte artikel 7 blev annulleret.

26 Til gengæld mener Forbundsrepublikken Tyskland, støttet af Den Tjekkiske Republik og Det Forenede Kongerige samt Rådet, at de bestemmelser, der påstås annulleret, kan udskilles fra de andre bestemmelser i de forordninger, som de er en del af. Forbundsrepublikken Tyskland har til støtte for sin argumentation navnlig gjort gældende, at nærheden mellem referencetærsklerne og interventionspriserne i fastsættelsesforordningen er større end den mellem referencetærsklerne og fusionsmarkedsordningsforordningens øvrige bestemmelser. Der foreligger endvidere ikke noget forhold, der kan godtgøre, at det materielle indhold af fusionsmarkedsordningsforordningen, som indeholder mere end 200 artikler, ville blive ændret ved en annullation af dens artikel 7 om referencetærsklerne.

*Domstolens bemærkninger*

27 Det følger af Domstolens faste praksis, at en EU-retsakt kun kan annulleres delvis, såfremt de elementer, der kræves annulleret, kan udskilles fra den øvrige del af den pågældende retsakt. Domstolen har gentagne gange fastslået, at dette krav om, at elementerne skal kunne udskilles, ikke er opfyldt, når en delvis annullation af en akt bevirker, at aktens materielle indhold ændres (dom af 18.3.2014, Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, C-427/12, EU:C:2014:170, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).

28 Det skal i nærværende sag for det første bemærkes, at fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 fastsætter referencetærsklerne for forskellige landbrugsprodukter i euro og cent pr. vægtenhed for den pågældende vare.

29 For det andet opretter fusionsmarkedsordningsforordningen en fælles ordning af markederne for alle landbrugsprodukter i bilag I til traktaterne og omhandler så forskellige aspekter som bl.a. offentlig intervention på markederne, støtte til privat oplagring, støtteordningerne i de forskellige berørte landbrugssektorer, reglerne om markedsføring og producentorganisationer samt handelen med tredjelande.

30 Som generaladvokaten har anført i punkt 41 i forslaget til afgørelse, har disse forskellige aspekter, der er omfattet af fusionsmarkedsordningsforordningen, imidlertid ingen sammenhæng med de i denne forordnings artikel 7 fastsatte referencetærskler. Kun interventionspriserne, som ganske vist er defineret i forordningens artikel 15, men fastsat i fastsættelsesforordningen, kan betragtes som havende en forbindelse med disse tærskler.

31 Det følger heraf, at fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 vedrører et aspekt, der kan udskilles fra den retlige ramme, der er fastsat ved denne forordning, og en eventuel annullation af denne bestemmelse vil derfor ikke påvirke forordningens materielle indhold.

32 Forbundsrepublikken Tysklands søgsmål med påstand om delvis annullation af fusionsmarkedsordningsforordningen kan følgelig antages til realitetsbehandling.

## Realiteten

*Parternes argumenter*

33 Forbundsrepublikken Tyskland har gjort gældende, at Parlamentet og Rådet har baseret fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 på et forkert retsgrundlag. Denne bestemmelse indeholder »referencepriser«, som, selv om denne benævnelse er blevet erstattet med udtrykket »referencetærskler«, udgør »en foranstaltning vedrørende fastsættelse af priser«. Denne artikel burde derfor nødvendigvis være blevet vedtaget på grundlag af artikel 43, stk. 3, TEUF.

34 Forbundsrepublikken Tyskland har til støtte for sin opfattelse for det første fremført argumenter vedrørende den tidligere fælles ordning for markederne for landbrugsvarer, dvs. den, der følger af forordning nr. 1234/2007, i hvis 16. betragtning »referencepriser« blev defineret som en pris, der følger af en politisk beslutning truffet af Rådet. I denne sammenhæng har medlemsstaten anført, at forordning nr. 1234/2007 udtrykkeligt tillagde Rådet beføjelse til at ændre referencepriserne. Desuden fremgår det af den tidligere fælles ordning for markedet for landbrugsvarer og den måde, hvorpå forordningen om fusionsmarkedsordningen og navnlig artikel 7 heri blev til, at systemet til fastsættelse af foranstaltninger vedrørende priserne for landbrugsvarer ikke blev ændret grundlæggende, og at »referencepriserne« – nu »referencetærsklerne« – fortsat udgør »sikkerhedsnettet« i den fælles landbrugspolitik.

35 For det andet har Forbundsrepublikken Tyskland henvist til ordlyden af artikel 43, stk. 3, TEUF, hvori der ifølge denne medlemsstat ikke sondres mellem priser i snæver og priser i bred forstand, eftersom den omfatter alle »foranstaltninger vedrørende fastsættelse af priser«. Samtlige væsentlige elementer i prisfastsættelsen henhører således under Rådets enekompetence. Det fremgår i øvrigt af præmis 54 og 59 i dom af 1. december 2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet (C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790), at artikel 43, stk. 3, TEUF tildeler Rådet en beføjelse til at vedtage andre retsakter end gennemførelsesretsakter, og at denne bestemmelses anvendelsesområde ikke er begrænset til foranstaltninger vedrørende fastsættelse af priser. Det må så meget desto mere fastslås, at fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 er omfattet af denne bestemmelses anvendelsesområde. Da der i fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 fastsættes en eksakt monetær enhed for visse landbrugsprodukter, og interventionsprisen efterfølgende i fastsættelsesforordningens artikel 2 defineres som en bestemt procentdel af »referencetærsklen«, er fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 et væsentligt element i prisfastsættelsen.

36 Hvad for det tredje angår de formål, der forfølges med artikel 43, stk. 3, TEUF, har Forbundsrepublikken Tyskland gjort gældende, at det fremgår af fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7, stk. 2, at referencetærsklerne skal opdateres på baggrund af udviklingen i produktion og markedsforhold. I en situation, hvor den kompetente normgivende myndighed skal reagere hurtigt,

fleksibelt og effektivt på forstyrrelser på markedet, vil denne reaktion være langt hurtigere, hvis det er Rådet – som siden Lissabontraktatens ikrafttræden slet ikke behøver at rådføre sig med Parlamentet længere – der har kompetencen.

37 Forbundsrepublikken Tyskand har for det fjerde gjort gældende, at det fremgår af præmis 58 i dom af 1. december 2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet (C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790), at artikel 43, stk. 2, TEUF og artikel 43, stk. 3, TEUF udgør to tydeligvis helt særskilte retsgrundlag, som udelukker hinanden, uden at der foreligger noget hierarkisk forhold mellem dem. Artikel 43, stk. 3, TEUF ville i øvrigt fuldstændigt miste sin betydning og dermed sin praktiske virkning, hvis det blev afgjort, at artikel 43, stk. 2, TEUF skulle anvendes som retsgrundlag i det foreliggende tilfælde.

38 Med hensyn til Parlamentets indsigelse, hvorefter det følger af artikel 40, stk. 2, TEUF, at det står EU-lovgiver frit, når denne udøver sine beføjelser i henhold til artikel 43, stk. 2, TEUF, at vedtage alle de foranstaltninger, hvortil der henvises i artikel 40, stk. 2, TEUF, herunder »prisregulering«, har Forbundsrepublikken Tyskland heroverfor anført, at denne indsigelse ikke har taget eksistensen af artikel 43, stk. 3, TEUF i betragtning og gør denne bestemmelse virkningsløs.

39 På baggrund af samtlige disse forhold har Forbundsrepublikken Tyskland konkluderet, at artikel 43, stk. 3, TEUF udgør det eneste gyldige retsgrundlag for vedtagelsen af fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7.

40 Den Tjekkiske Republik, Det Forenede Kongerige og Rådet har fremført de samme argumenter som Forbundsrepublikken Tyskland. Desuden har Rådet med henvisning til artikel 294, stk. 1, TEUF gjort gældende, at traktaterne på ingen måde underbygger den opfattelse, at den almindelige lovgivningsprocedure har forrang for bestemmelser om vedtagelse af ikke-lovgivningsmæssige retsakter.

41 Den Tjekkiske Republik har tilføjet, at artikel 43, stk. 3, TEUF udgør en lex specialis i forhold til de bredere foranstaltninger, som er omhandlet i artikel 43, stk. 2, TEUF. Denne fortolkning drages i øvrigt ikke i tvivl af dom af 1. december 2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet (C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790).

42 Endvidere skyldes eksistensen af to særskilte retsgrundlag ifølge denne medlemsstat det forhold, at medlemsstaterne på tidspunktet for forhandlingerne om traktaten om en forfatning for Europa, der resulterede i vedtagelsen af Lissabontraktaten, ønskede at forblive suveræne stater for så vidt angår udgifterne til den fælles landbrugspolitik. Det er netop af denne grund, at artikel 37 EF, der udgjorde et enkelt retsgrundlag, som Domstolen fastslog i præmis 57 i dom af 1. december 2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet (C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790), blev erstattet af to særskilte retsgrundlag, som forfølger forskellige formål og hver især har et specifikt anvendelsesområde.

43 Det Forenede Kongerige har præciseret, at det følger af dom af 1. december 2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet (C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790), at artikel 43, stk. 3, TEUF ikke begrænser sig til at give Rådet en residual beføjelse eller en delegation af beføjelser, men tildeler denne institution enekompetence til at vedtage alle foranstaltninger vedrørende fastsættelse af priser, navnlig dem, som indebærer tekniske og videnskabelige vurderinger. Vedtagelse af en bestemmelse som fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7, som direkte fastsætter priser, er derfor a fortiori omfattet af Rådets enekompetence.

44 Parlamentet deler, støttet af Kommissionen, Forbundsrepublikken Tysklands opfattelse, hvorefter artikel 43, stk. 2, TEUF og artikel 43, stk. 3, TEUF udgør to særskilte retsgrundlag. Disse to institutioner er af den opfattelse, at artikel 43, stk. 3, TEUF kun tillægger Rådet den meget specifikke, eksekutive beføjelse at fastsætte de eksakte og endelige priser. Enhver anden foranstaltning ud over en sådan fastsættelse falder ind under anvendelsesområdet for artikel 43, stk. 2, TEUF.

45 Denne fortolkning bekræftes efter Parlamentets opfattelse af dom af 1. december 2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet (C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790). Det fremgår således af denne doms præmis 58, at alle de foranstaltninger, der er nødvendige for virkeliggørelsen af målsætningerne for den fælles landbrugs- og fiskeripolitik, indebærer et politisk valg. Vedtagelsen heraf er derfor forbeholdt EU-lovgiver.

46 Interventionsmekanismen udgør således et centralt element med henblik på at nå målene for den fælles landbrugspolitik, således som disse er opregnet i artikel 39 TEUF, hvilket fremgår af den omstændighed, at EU-lovgiver i henhold til ordlyden af artikel 40, stk. 2, TEUF har beføjelser til prisregulering.

47 Parlamentet har heraf udledt, at de »foranstaltninger«, som Rådet bemyndiges til at vedtage i artikel 43, stk. 3, TEUF, kan karakteriseres som »sui generis-gennemførelsesretsakter«. Ifølge Parlamentet skal den ikke-lovgivningsmæssige procedure, der er fastsat i artikel 43, stk. 3, TEUF, opfattes som en undtagelse fra den almindelige regel i artikel 43, stk. 2, TEUF. Derimod er det Kommissionens opfattelse, at der er et hierarkisk forhold mellem artikel 43, stk. 2, TEUF og artikel 43, stk. 3, TEUF. Den har tilføjet, at EU-lovgiver har et betydeligt skøn med hensyn til at delegere beføjelser til den udøvende magt, og at der i det foreliggende tilfælde ikke er begået nogen åbenbar fejl, selv om der i artikel 43, stk. 3, TEUF fastsættes en udtrykkelig delegering af beføjelser.

48 Med hensyn til formålet med og indholdet af artikel 7 i fusionsmarkedsordningsforordningen har Parlamentet gjort gældende, at dette formål – som er identisk og dermed uløseligt forbundet med denne forordnings formål – er at »[fastsætte] en fælles ordning for markederne for landbrugsvarer«. Ifølge Parlamentet og Kommissionen udgør fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 grundbestemmelsen for interventionsordningen i den fælles markedsordning. Referencetærsklerne udgør som »sikkerhedsnettet i den fælles landbrugspolitik« udløserne af interventionsmekanismen og af andre former for markedsstøtteforanstaltninger.

49 Med hensyn til benævnelsen »referencetærskler«, der i såvel forordning nr. 1234/2007 som under forhandlingerne om en reform af den fælles landbrugspolitik blev benævnt »referencepriser«, har Parlamentet bemærket, at overskriften til fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 blev ændret for at imødekomme et krav fra Rådet. Efter Kommissionens opfattelse var den tidligere benævnelse for »referencetærsklerne« misvisende, eftersom »referencepriser« allerede var tærskelværdier, der var ledende for fastsættelsen af faktiske priser og kun havde en vejledende funktion.

50 Hvad Forbundsrepublikken Tysklands henvisning til de tidligere regler for den fælles ordning for markederne for landbrugsvarer angår finder Parlamentet og Kommissionen, at denne medlemsstat ser bort fra, at forordning nr. 1234/2007 var blevet vedtaget på et andet retsgrundlag, nemlig artikel 37 EF.

51 Med hensyn til Forbundsrepublikken Tysklands argument om, at det ville undergrave den praktiske virkning af artikel 43, stk. 3, TEUF, hvis fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 kunne støttes på artikel 43, stk. 2, TEUF, har Parlamentet bemærket, at vedtagelsen af fastsættelsesforordningen som sådan er tilstrækkelig til at vise, at artikel 43, stk. 3, TEUF har praktisk virkning. I øvrigt ser hverken Parlamentet eller Kommissionen et behov for en hurtig justering af referencetærsklerne under hensyn til markedsudviklingen, som ifølge Forbundsrepublikken Tyskland ville kræve et indgreb af Rådet. Selv om artikel 43, stk. 3, TEUF har til formål at sikre en hurtig fastsættelse af priserne, og denne funktion har afspejlet et vigtigt behov i forbindelse med indførelsen af den fælles landbrugspolitik, har den efter Parlamentets opfattelse mistet en stadig større del af sin betydning og er i praksis forsvundet.

52 Subsidiært har Parlamentet gjort gældende, at selv om fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 både måtte anses for at tilgodese formål tilsigtet med artikel 43, stk. 2, TEUF og med artikel 43, stk. 3, TEUF, ville den anfægtede bestemmelse stadig være gyldig på grund af overvægten af formål tilsigtet med artikel 43, stk. 2, TEUF i fusionsmarkedsordningsforordningen.

*Domstolens bemærkninger*

53 Forbundsrepublikken Tyskland har med sit eneste anbringende gjort gældende, at Parlamentet og Rådet ved at vedtage fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 på grundlag af artikel 43, stk. 2, TEUF og ikke artikel 43, stk. 3, TEUF valgte et forkert retsgrundlag.

54 Det bemærkes i denne henseende for det første, at Parlamentet og Rådet, således som det fremgår af ordlyden af artikel 43, stk. 2, TEUF, er forpligtet til i overensstemmelse med den almindelige lovgivningsprocedure at vedtage bl.a. de »bestemmelser, der er nødvendige for at virkeliggøre målsætningerne for den fælles landbrugs- og fiskeripolitik«, mens Rådet i overensstemmelse med artikel 43, stk. 3, TEUF på forslag af Kommissionen vedtager »foranstaltninger vedrørende fastsættelse af priser, afgifter, støtte og kvantitative begrænsninger samt vedrørende fastsættelse og fordeling af fiskerimuligheder«.

55 Det skal dernæst præciseres, at foranstaltninger, der indebærer et politisk valg, som er forbeholdt EU-lovgiver, skal være baseret på artikel 43, stk. 2, TEUF, idet disse foranstaltninger er nødvendige for virkeliggørelsen af målsætningerne for den fælles landbrugs- og fiskeripolitik. Vedtagelsen af foranstaltninger vedrørende fastsættelse og fordeling af fiskerimuligheder i overensstemmelse med artikel 43, stk. 3, TEUF kræver derimod ikke, at der foretages et sådant valg, idet sådanne foranstaltninger fortrinsvis er af teknisk karakter og skal træffes med henblik på at gennemføre de bestemmelser, der er blevet vedtaget på grundlag af artikel 43, stk. 2, TEUF (jf. i denne retning dom af 26.11.2014, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-103/12 og C-165/12, EU:C:2014:2400, præmis 50, og af 1.12.2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790, præmis 48 og 50).

56 I denne henseende bemærkes, at selv om artikel 43, stk. 3, TEUF tildeler Rådet en beføjelse til at vedtage bl.a. gennemførelsesretsakter på det pågældende område, gælder det ikke desto mindre, at disse retsakter ikke uden videre kan anses for at være af samme art som de retsakter, hvorved der tillægges gennemførelsesbeføjelser som omhandlet i artikel 291, stk. 2, TEUF (dom af 1.12.2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790, præmis 54).

57 Det følger heraf, i modsætning til, hvad Parlamentet har gjort gældende, at denne bestemmelse tildeler Rådet en beføjelse til at vedtage retsakter, der går ud over, hvad der kan betragtes som en »gennemførelsesretsakt«.

58 Artikel 43, stk. 2, TEUF og artikel 43, stk. 3, TEUF forfølger i øvrigt forskellige formål og har hver især et specifikt anvendelsesområde, hvorfor de kan anvendes separat som retsgrundlag for vedtagelse af bestemte foranstaltninger inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik, idet det forudsættes, at Rådet, når det vedtager retsakter på grundlag af artikel 43, stk. 3, TEUF, skal handle inden for grænserne af sine beføjelser og i givet fald inden for den retlige ramme, der allerede er fastsat i henhold til artikel 43, stk. 2, TEUF (jf. med hensyn til den fælles fiskeripolitik, som finder anvendelse mutatis mutandis på den fælles landbrugspolitik, dom af 1.12.2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790, præmis 58).

59 Det bemærkes i denne forbindelse, at det i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, ikke med føje kan hævdes, at Domstolen har anerkendt, at der foreligger et hierarkisk forhold mellem de to pågældende bestemmelser. Domstolens brug af ordene »i givet fald« gør det således muligt at udlede, at Rådet kan benytte de beføjelser, det er blevet tillagt i medfør artikel 43, stk. 3, TEUF, også selv om EU-lovgiver endnu ikke har fastlagt en retlig ramme ved at udøve sine beføjelser i henhold til artikel 43, stk. 2, TEUF.

60 Det fremgår desuden af Domstolens praksis, at anvendelsesområdet for artikel 43, stk. 3, TEUF kan omfatte foranstaltninger, der ikke er begrænset til fastsættelse og fordeling af fiskerimuligheder, for så vidt som disse foranstaltninger ikke indebærer et politisk valg, som er forbeholdt EU-lovgiver, fordi de

er nødvendige for virkeliggørelsen af målsætningerne for den fælles landbrugs- og fiskeripolitik (dom af 1.12.2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790, præmis 59).

61 Det bemærkes endelig, at valget af retsgrundlag for en EU-retsakt i henhold til Domstolens faste praksis skal foretages på grundlag af objektive forhold, herunder bl.a. denne retsakts formål og indhold, som gør det muligt at foretage en domstolskontrol (dom af 23.10.2007, Kommissionen mod Rådet, C-440/05, EU:C:2007:625, præmis 61, og af 26.11.2014, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-103/12 og C-165/12, EU:C:2014:2400, præmis 51).

62 I lyset af disse betragtninger skal det undersøges, om Parlamentet og Rådet med rette anvendte artikel 43, stk. 2, TEUF som retsgrundlag for vedtagelsen af fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7.

63 Hvad angår det med fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 forfulgte formål må det fastslås, at det ganske vist dels fremgår af tiende betragtning til denne forordning, at for at stabilisere markederne og sikre den pågældende landbrugsbefolkning en rimelig levestandard er der indført en ordning for direkte støtte, og at de foranstaltninger, der træffes, kan have form af offentlig intervention, dels af sjette betragtning til forordningen, at der bør skelnes mellem referencetærskler og interventionspriser.

64 Disse to forhold kan imidlertid, når der ikke foreligger yderligere præciseringer fra EU-lovgivers side i navnlig fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 med hensyn til den betydning, som de politiske valg, der træffes gennem vedtagelsen af disse tærskler, angiveligt har, ikke danne grundlag for at anse det for tilstrækkeligt godtgjort, at der foreligger en sådan betydning.

65 Denne konstatering understøttes af den omstændighed, at henset til ordlyden af fastsættelsesforordningens artikel 2, tjener referencetærsklerne udelukkende som grundlæggende elementer i fastsættelsen af interventionspriserne for de pågældende produkter.

66 Som generaladvokaten i øvrigt har anført i punkt 83 i forslaget til afgørelse, indeholder 16. og 28. betragtning til forordning nr. 1234/2007 en abstrakt beskrivelse af forholdet mellem referencepriserne, nu »referencetærskler«, og interventionspriserne, og gør det muligt at fastslå, at de førstnævnte udgør nødvendige elementer til beregningen af de sidstnævnte. Da EU-lovgiver i overensstemmelse med 12. betragtning til fusionsmarkedsordningsforordningen ønskede at opretholde de enkelte sektorers interventionspolitik, må det konkluderes, at forholdet mellem referencetærsklerne og interventionspriserne ikke er blevet berørt af vedtagelsen af fusionsmarkedsordningsforordningen.

67 Med hensyn til indholdet af fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 bemærkes, at denne artikels stk. 1 for de af denne bestemmelse omfattede produkter fastsætter beløb pr. vægtenhed. Den blotte omstændighed, at EU-lovgiver besluttede at anvende udtrykket »tærskler« i stedet for det tidligere anvendte udtryk »priser«, kan imidlertid ikke modsige den omstændighed, at disse værdier udgør priser. Som det i øvrigt fremgår af denne forordnings artikel 7, stk. 2, fastsættes de pågældende tærskler navnlig på baggrund af »priserne for« rå- og hjælpestoffer.

68 Endvidere fremgår det af denne doms præmis 65, at ordlyden af fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 hverken tillader at identificere de formål, der forfølges med referencetærsklerne, eller at afgøre, om EU-lovgivers vedtagelse af denne artikel indebar en politisk beslutning, som er forbeholdt EU-lovgiver, fordi den er nødvendig for virkeliggørelsen af målsætningerne for den fælles landbrugspolitik.

69 Det skal endvidere bemærkes, at hverken fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 eller nogen anden bestemmelse heri indeholder en definition af begrebet »referencetærskel«. Det forhold, at den pågældende forordning ikke indeholder en sådan definition, mens begrebet »interventionspris« er defineret i samme forordnings artikel 15, kan rejse tvivl ved Parlamentets argument om, at fastsættelsen af referencetærskler indebærer politiske valg, som er forbeholdt EU-lovgiver.

70 Det skal i denne henseende tilføjes, at det fremgår af fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7, stk. 2, at referencetærsklerne skal revideres under hensyntagen til objektive kriterier, såsom udviklingen i produktionen, produktionsomkostningerne og markederne.

71 Som Forbundsrepublikken Tyskland, Den Tjekkiske Republik, Det Forenede Kongerige og Rådet har gjort gældende, kræver en sådan revision imidlertid, at der fortrinsvis foretages tekniske og videnskabelige vurderinger, og må således ikke forveksles med foranstaltninger, der indebærer politiske beslutninger, som ifølge Domstolens praksis er forbeholdt EU-lovgiver (jf. i denne retning dom af 26.11.2014, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-103/12 og C-165/12, EU:C:2014:2400, præmis 50). En vurdering af fortrinsvis tekniske elementer med henblik på vedtagelse af foranstaltninger til fastsættelse af priser er således en beføjelse, som ifølge artikel 43, stk. 3, TEUF er forbeholdt Rådet.

72 For så vidt som der ikke er andre elementer i fusionsmarkedsordningsforordningen, der gør det muligt gyldigt at fastslå en sondring mellem en revision af de pågældende tærskler og den første fastsættelse heraf, og henset til den i denne doms præmis 66 anførte omstændighed, at interventionspriserne hidrører fra referencetærsklerne, må det konkluderes, at fastsættelsen af disse tærskler udgør en foranstaltning vedrørende fastsættelse af priser. Fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 burde derfor have været vedtaget på grundlag af artikel 43, stk. 3, TEUF.

73 Denne konklusion ændres i øvrigt ikke af Parlamentets argument om, at fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 forfølger formål, som er tilsigtet med såvel artikel 43, stk. 2, TEUF som med artikel 43, stk. 3, TEUF, hvorfor denne forordnings artikel 7 ikke bør annulleres, henset til overvægten af formål tilsigtet med artikel 43, stk. 2, TEUF.

74 Som det nemlig for det første fremgår af denne doms præmis 31, kan fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 klart udskilles fra forordningens øvrige bestemmelser. Som Domstolen for det andet fastslog i præmis 58 i dom af 1. december 2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet (C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790), forfølger artikel 43, stk. 2, TEUF og artikel 43, stk. 3, TEUF forskellige formål, og hver især har de et specifikt anvendelsesområde. Ganske som Rådet skal holde sig inden for grænserne af sine beføjelser, når det vedtager foranstaltninger på grundlag af artikel 43, stk. 3, TEUF, er EU-lovgiver derfor forpligtet til at holde sig inden for grænserne af de kompetencer, der er tildelt den, når den vedtager foranstaltninger på grundlag af artikel 43, stk. 2, TEUF.

75 Henset til ovenstående betragtninger skal der gives medhold i Forbundsrepublikken Tysklands eneste anbringende.

76 Dermed skal fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 annulleres.

77 Henset til den omstændighed, at fastsættelsesforordningens artikel 2 for at fastsætte interventionspriserne udtrykkeligt henviser til de i fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 fastsatte referencetærskler, berøver en annullation af denne sidstnævnte artikel 2 dens indhold.

78 Henset til, at fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 og fastsættelsesforordningens artikel 2 er uløseligt forbundne, skal denne artikel også annulleres.

**Påstanden om opretholdelse af virkningerne af de anfægtede bestemmelser**

79 Forbundsrepublikken Tyskland har af hensyn til beskyttelsen af tungerevejende interesser og navnlig af hensyn til beskyttelsen af landbrugernes berettigede forventning og retssikkerheden nedlagt påstand om, at Domstolen i overensstemmelse med artikel 264, stk. 2, TEUF opretholder de anfægtede bestemmelsers virkninger, indtil der er trådt nye bestemmelser i kraft, som er vedtaget på det korrekte retsgrundlag. Kommissionen støtter denne argumentation subsidiært.

80 I henhold til artikel 264, stk. 2, TEUF kan Domstolen, dersom den finder det nødvendigt, angive, hvilke af den annullerede retsakts virkninger der skal betragtes som bestående.

81 I denne henseende fremgår det af Domstolens praksis, at virkningerne af en sådan retsakt kan opretholdes af retssikkerhedsmæssige grunde, bl.a. når de umiddelbare virkninger af en annullation heraf vil kunne få alvorlige negative konsekvenser for de berørte personer, og når den anfægtede retsakts lovlighed ikke anfægtes på grund af dens formål eller indhold, men på grund af ophavsmandens inkompetence eller tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter. Disse grunde omfatter navnlig fejl, der er begået med hensyn til den anfægtede retsakts retsgrundlag (dom af 1.12.2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790, præmis 86).

82 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at fusionsmarkedsordningsforordningen, herunder dens artikel 7, i overensstemmelse med denne forordnings artikel 232 trådte i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* den 20. december 2013 og har fundet anvendelse siden den 1. januar 2014.

83 For så vidt som de omhandlede bestemmelser fastsætter priserne, som anvendes ved den offentlige intervention, og denne offentlige intervention har til formål at sikre stabile markeder og sikre den pågældende landbrugsbefolkning en rimelig levestandard, ville en annullation heraf med øjeblikkelig virkning imidlertid kunne få alvorlige konsekvenser for de berørte personer.

84 Under disse omstændigheder foreligger der vigtige retssikkerhedsmæssige hensyn, der kan begrunde, at Domstolen tager anmodningen om opretholdelse af virkningerne af fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 og fastsættelsesforordningens artikel 2 til følge. Det bemærkes endvidere, at Forbundsrepublikken Tyskland ikke har anfægtet lovligheden af fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 på grund af dens formål eller indhold, således at der ikke i denne henseende foreligger en hindring for, at Domstolen træffer afgørelse om en sådan opretholdelse af disse artiklers virkninger.

85 Følgelig skal virkningerne af fusionsmarkedsordningsforordningens artikel 7 og fastsættelsesforordningens artikel 2 opretholdes indtil ikrafttrædelsen – inden for en rimelig frist, der ikke må overstige fem måneder regnet fra datoen for afsigelsen af nærværende dom – af nye regler med et passende retsgrundlag, dvs. artikel 43, stk. 3, TEUF.

**Sagens omkostninger**

86 I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Forbundsrepublikken Tyskland har nedlagt påstand om, at Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Forbundsrepublikken Tyskland har fået medhold, bør det pålægges disse at betale sagsomkostningerne. I medfør af samme reglements artikel 140, stk. 1, pålægges Den Tjekkiske Republik og Det Forenede Kongerige samt Kommissionen, der er indtrådt i nærværende sag, at bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

1) **Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 annulleres.**

2) **Artikel 2 i Rådets forordning (EU) nr. 1370/2013 af 16. december 2013 om foranstaltninger til fastsættelse af støtte og restitutioner i forbindelse med den fælles markedsordning for landbrugsprodukter annulleres.**

3) **Virkningerne af artikel 7 i forordning nr. 1308/2013 og af artikel 2 i forordning nr. 1370/2013 opretholdes indtil ikrafttrædelsen – inden for en rimelig frist, der ikke må overstige fem måneder regnet fra datoen for afsigelsen af nærværende dom – af nye regler med et passende retsgrundlag, dvs. artikel 43, stk. 3, TEUF.**

4) **Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.**

5) **Den Tjekkiske Republik og Det Forenede Kongerige og Nordirland samt Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.**

Underskrifter